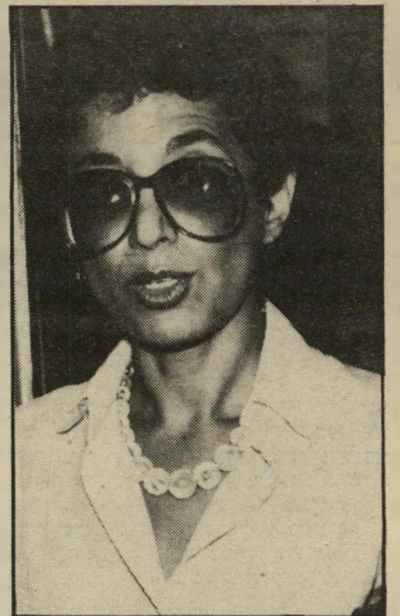

ישיבה רבת משתתפים

ישיבת הוועד המנהל, הכולל כרד"כ כלל ישיבה חברים, היתה השבוע ריקה במיוחד. המצב היה כזה: מלבד יצחק יור, הופיע כרגיל. סגנו וממלא מקומו בשבתות וחגים, דויד ארמון, בא גם הוא, אך הלך אחרי זמן קצר ומיהר לישיבה אחרת, לא פחות חשובה, של מזכירות המפלגה הליברלית. נתן ברוך לא בא, כי היה באותה השעה בטיסה חזרה לארץ. שאול עמור גם הוא לא בא. כי נמצא בחו"ל. ישראל (ערויק) פלג קריאל (רדשי) גרדיש לא בא כי היה חולה. מישיבות נוכחיים: סרל המזומנים, האחלים בישיבות שהלו: אורי פורת, מנכ"ל, מנהלים

עורכת צדוק מעל לכל תקן

הרדיו (עברית וערבית), מנהלי הטלוויזיה (עברית וערבית), רון בריישי, גלי צה"ל — המשתתפים הקבועים. מלבדם היו באותה הישיבה גם מנהלי מחלקת ההנרסה של הרשות, נושא הישיבה היה כעניינם, אחרי שחבריה הוועד ביקשו ריווח מפורט שכסופו, כך הודיעו, יחליטו החלטות אופרטיביות.

אורי פורת שיבה בתחילת הישיבה את סיקור האירועים מאוס-אל-פחם, שכמהלכם נפגעה ניידת שידור של קול ישראל.

ארמון הציע להרחיב את שידורי ליל-השבת ולסיימם בשעה יותר מאוחרת, מכיוון שרוב העם יושב בבית. ינון, חובש הכיפה, לא הגיב על הצעה זו.

פורת הודיע שבקרוב יתחילו לשרד בסטריאו ברשת ג'. רון בריישי התעניין במיוחד בקטע זה של הישיבה, וחקר על שידורי הסטריאו ועל המיתקים המיוחדים כעמקדהאלה. אורי פורת אמר למשתתפים: "אל תענו לו! זה ריגול תעשייתי"

שיאי האולימפיאדה

האולימפיאדה נגמרה, והעיתונות גמרה לכתוב את כל הספורטאים לחתיכות קטנות. לחנן הטלוויזיה עוד לא נרגעו. הצוות שנשלח בסקור את המישחקים היה מנופח מעל ומעבר לדרוש, אומרים במיסדרונות. ולא די בזה, אלא שהם גם לא עשו שם עבודה בכלל. ללוס-אנג'לס נסע צוות-פילם גדול שכלל צלם, מקליט וחשמלאי. על הצוות היה ממונה יצחק גליקסברג, נסע רווקא על חשבונו האישי.

הצוות קיבל מכונית, שהיתה צמודה אליו לכל תקופה. כל זה טוב ויפה אילו היו מכיאים משם סירות כתבות על הספורטאים הישראליים. הרי את כל ההגיגה שהיתה בעיתונות סביב הפאשלות של הספורטאים אפשר היה להראות על המסך, אומרים ככעס בטלוויזיה. היה שם צוות, היו לו כל התנאים, אפשר היה להביא יופי של חומר. אבל הם לא הביאו כלום!

מה הם עשו שם כל הזמן? היתה להם מכונית צמודה, על כן פשוט טיילו כל הזמן במרחבים של ארצות-הברית. טיול על חשבון הציבור.

מי יהיה המנהל הבא?

אם לא מישך בתפקיד טוביה סער, מנהל-

איפה המטפלת (או: ממעללי קרפין)

לחדרה-עריכה אחרי 11 בלילה. העורך כנר לא היה, ואי-אפשר היה לערוך את הכתבה. קירשנבאום טילפן למיזבה לימור, עורך היומן ולימור אמר: "תערוך בבוקר".

קרפין בא בבוקר לבניין ושמע את הסיפור. הוא טילפן לאורי פורת והודיע לו שהתנאי שלו לשידור היומן הוא שההודעה הראשונה תהיה משהו בנוסחה: לא יכולנו לערוך את היומן החדש הממשלה. בגלל סנקציות של מחלקת עריכת הפילם.

פורת התנגד כמוכח לנוסח זה, וטען שהמסך אינו מקום לחסל חשבונות בתוך הבית.

פורת רחש מייד לחקור את הנושא עד תומו ולהגיש לו תוך 24 שעות רוח על מה שקרה לכתבה של קירשנבאום.

קרפין לא ויתר, והודיע למיכה לימור שהוא מבטל את שידור היומן. ההחלטה לא היתה מקובלת על לימור, הוא דיבר עם פורת וקיבל תוראה לשרד את היומן בתוספת הודעה כללית, המסבירה את אי-שידור הכתבה המרכזית. בגלל טיבושסת"ח, וכך היה.

במחלקת החדשות שאלו ביאוש: "איפה יאיר שטרן, המטפלת של קרפין?" מי היה מאמין שיכובא יום ויתגעעו לשטרן

היא הכיבזה הנורת של חומרת-גלם לצילום (תגלית) שניקבות בכניית קרפין בכתבה של קירשנבאום. מסתבר שהכתב הבכיר צילם 12 אלף (!) רגל חומר. המיכסה הרגילה לכתבה ביומן השבוע היא 3,000 רגל (כאלף מטרים) ועל כל חריגה מעבר למיכסה יש לקבל, מזה חודש וחצי, אישור של המנכ"ל בעצמו. החריגה של 3,000 רגל לא אושרה לקירשנבאום.

(כתבה רגילה כמבט מצולמת של 400 רגל בלבד).

ואם מצלמים כמויות כאלה של חומר, מה הבעיה להוציא יצירת-מופת מתחת הירד?

אולי בכל זאת יש משהו חיובי בקרפין? לולא השערוריה שעשה, לא היה נודע הביזבוז הנורא.

מיכאל קרפין מחליף את יאיר שטרן, מנהל מחלקת החדשות בטלוויזיה, קרפין לחופשה.

ב-24 שעות האחרונות לתפקידו הפך קרפין את הבניין על פיו. ומעשה שהיה כך היה:

יום החמישי בבוקר: בוקר טוב וריב כאסה עם צביקה זולף, ראש הצלמים. וכבר ריב שני עם דויד הירשפלד, ראש שירותי-הביצוע.

חמישי בערב, ערב טוב: המדינה סוערת, אירועי הקואליציה מחייבים מהדרה קצת יותר מורחבת של מבט. במיקרים כאלה נהוג לקבל אישור מהרביה של סער, מנהל הטלוויזיה, לחריגה מעבר לזמן. ניתן אישור לחריגה של 14.42 דקות.

21.42 — העורך כבר עובר בשתי דקות את הזמן המאושר לחריגה. צבי גיל, מנהל התורן של הטלוויזיה לאותו ערב, שהיה עכבר בעצמו מנהל-הטלוויזיה, נכנס בריצה לאולפן ג, בעוד כתבה רצה באוויר. ההראות הן לחתוך מייד את חריגה, גם כשיש כתבה באוויר.

גיל פונה לקרפין ושואל בתמיהה מה קורה.

קרפין קופץ מהכיסא וצועק לגיל: "אתה פושע, צא מפה!" גיל נבהל ויוצא, המום כולו.

יום השישי בבוקר. בוקר טוב! קרפין מגיע למחלקת-החדשות, מברר כמה דברים ומחליט: אין יום-השבוע, הוא מרים טלפון לאורי פורת (10.00 בבוקר) ומודיע לו על החלטתו.

הרבים התגלגלו כך: מיזי קירשנבאום עבר כל השבוע על כתבה נרחבת ליומן על הקואליציה החדשה. בגלל חוסר-זמן החליט קירשנבאום לערוך את הכתבה במשך כל הלילה שבין יום החמישי ליום השישי, כך שתהיה מוכנה לשידור ביום השישי. הוא קיבל אישור מנטע עפרזני, מנהלת העריכה, וקבע עם העורך שלו ביר ערב בחדר-העריכה.

העורך הצייתן חיכה בזמן הנקוב, אך קירשנבאום לא הגיע. כלומר — הוא הגיע, אבל מאוחר. הוא התעכב כחתונתו של דויד מושביין, וחזר

הטלוויזיה, יש ארבעה מועמדים למישרה: חיים יבין, העושה לעצמו לובי כבר חודשים ארוכים, דן שילון, שסיכוייו לא נראים טובים במיוחד, מכיוון שעזב את הטלוויזיה והוא בעל חברה פרטית, ג'רדמן לביארי, מנהל הרדיו, הרואה את עצמו מועמד כבר מזה זמן רב, אך סיכוייו קלושים ואלכס גילעד, הנמצא באנגליה, והוא בעל תפקיד בכיר באחת מרשתות-הטלוויזיה האמריקאיות.

המאבק יתמקד, ככל הנראה, בין חיים יבין לאלכס גילעד. לא ברור אם גלעד ירצה בכלל לגשת למיכרו. הוא קנה לאחרונה יאכטה גדולה, ובונה לעצמו וילה בספרד. קשה להאמין שמשכורתו ברשות-השידור יוכל לממן מותרות כאלה.

מאחורי המיקרופון

איפה הקיצוצים

רשות-השידור נמצאת במצוקה כספית. אין

מתגלגלים

דורסים

ביום השני שעבר התקיימה ישיבה כעניין מחלקת-התוכניות בטלוויזיה, במסגרת סדרת-ישיבות של אורי פורת. המנכ"ל, עם מנהלי-המחלקות ועם העורכים.

צביקה שפירא, מנהל מחלקת התוכניות בטלוויזיה, זימן לישיבה את כל מנהלי המחלקות-המשנה — תעודה, נידור, לדים ולחברות, וכן את המפיקים הבכירים.

כל זה טוב ויפה, אבל לישיבה החשובה הזאת לא הוזמנו כמה מן המפיקים היותר חשובים בכניין. למשל: אסתר סוסר, שנוסף על היותה מפיקה בכירה היא היתה בעצמה מנהלת-התוכניות לפני צביקה שפירא. גם רפי גינת, לויס גיל ויופי צמח, מפיקים גדולים וחשובים בפני עצמם, לא הוזמנו לישיבה.

את הישיבה פתח שפירא (המכונה, אורי פורת ואמר לו: "המפיקים מתגלגלים במיסדרונות בכניין ואתה, המנכ"ל, עובר ודורס אותם").

בישיבה העלו המשתתפים הצעות שונות לשיפור. פורת ישב בשקט, רשם וזיכה לתורו בסוף הישיבה. כשקם לרבר, אמר לשפירא: "אני מסתובב לפעמים במיסדרונות ולא רואה אף אחד ואני לא רוצה לומר מי אתה ומה אני חושב עליך בפרום הזה".

כסף בקופה, יש חובות אדירים, אין מוספים תקנים חדשים, החליטו להפחית את העסקתם של עובדי הפריילאנס (ש"ת) וגם למאות העובדים הקבועים הקיימים אין די עבודה. כל זה ירדע ומכר. הקריזה היא: פלא שחלקת-הכביד של הרדיו נמצא פתאום, יש מאין, תקן מלאר של עורכת-תוכניות לבחורה בשם יעל צדוק.

וזהו הסיפור: הרדיו, כמו הטלוויזיה, נמצא במצוקת-תקנים חמורה, ליוגמה: יש נמצא עובדות, עורכות בתוכניות שונות, העובדות כבר עשר (10) שנים כחצי מישרה, כל בקשותיו של ועדה-העובדים לתלם שלוש הבחורות הוותיקות והלא-קבועות, סודי-סוף, ענות תשובה הלא-קבועות: אין תקנים!

הפניה האחרונה להנהלה היתה לפני שבועיים, ואז נגד להם בחומרה: "עכשיו קיצוצים"

עברו ימים קיצוצים. ישבו בשקט, לא עברו ימים רבים ובמחלקת-התוכניות הופיעה בחורה חדשה, אותה יעל צדוק, קיבלה חוזה מיוחד והיא עורכת מן המניין במחלקה. לא סתם עורכת, אלא עורכת בעלת תקן. לא די בזה שהיא קיבלה תקן, למרות הקיצוצים, ולא די בזה שקיבלה עבודה, למרות האבטלה הסמויה הקיימת ברדיו (ובטלוויזיה) — היא גם לא עברה קורס-עורכים, כפי שמתחייב מהסכם בין מנהל-הרדיו לעובדים — לא יעברו אם לא עברו קורסים של הרדיו. יתרה מזאת: היא דווקא ניסתה להתקבל לקורס עורכים, לפני חמש שנים, ולא הצליחה.

"היא פשוט נכפתה עלינו" אומרים ברדיו בכעס, "וזה לא יעבור בשקט".

ונכפתה איך? העובדים מספרים כי היא הוצנחה ביומנו של אברם נתן, נציב שירותי-המדינה (חרות), ררך רון נחמן, המישה למנכ"ל רשות-השידור (גם הוא חרות).

כשפנו העובדים להנהלה, נאמר להם: "חכו קצת, נחמן יחזור מן המילואים ונשב למשא ומתן".

"אין מה לשבת למשא ומתן" אומרים העובדים.

יתכן שכל זה לא היה מתפתח כך — אילו היה ג'רדמן לביארי, מנהל הרדיו, בארץ, אך לביארי נמצא בחופשה של חודש ויגאל רון, מנהל הטיבת-החדשות, שמחליף אותו, אינו בריקא איש של הכרעות חשובות.

יעל צדוק קיבלה חוזה ותקן ו"נחננה", כך אמנון נרבי, יו"ר ועדה-העובדים ברדיו, "הולכים לסיכסוך-עבודה"

חקלאות פריקת

שינויים מרחיקי לכת עומדים להתכצע במחלקת החדשות ברדיו. החשוב שבשינויים נוגע למייק הולר, הכתב לענייני פליים ומישטרה.

קולו העמוק והמיוחד של הולר מתקשר (לא נעים למר) עם פשע ומעשים פליליים. מזה 12 שנה מסקר הולר את הנושאים האלה בחדשות, וקולו ליווה דררמות פליליות גדולות. עכשיו נמאס לו.

"מספיק!" הוא נאנה, "כבר 12 שנה זה כבר לא בשביל הגיל שלי לי כוח פיסי, וגם לא כוח נפשי, לרוץ בלילות, לדרוף אחרי קציני מישטרה. במיוחד כשיו. בחודשים האחרונים יזן נעשה כמעט כל-השיעור, בחודשים האחרונים יזן בתחומים אחרים המידע זורם לכתבים. במישטרה זה פשוט שיגעון, אנשים פוחדים להגיד מילה לעיתונאי. היום אתה בא לקצין ואומר לו, בוקר טוב, הוא עונה: "אין תגובה!"

ומה הולך מייק הולר לעשות? הוא הולך

כתב הולר

אמור זאת בפרחים

לתחום שהוא הכי רחוק מן הפשע — לחקלאות. "כבר שנה אני מבשל את העניין בראש", אמר הולר, "עד שהודעת לי הם אולי-מטיבית שאני עובד, וזהו. עכשיו הקול שלי יילך עם פרחים". בינתיים הולר מקווה שימצאו בזמן הקרוב, לו פליים את כוח.

מיניו חדש קיבל אברהם לאלו, מי שהיה מנהל מחלקת-הספורט. לאלו עומק של קול-החדשות המקומיות ביומן-הבוקר של קול-ישראל. הוא עזב לפני כמה חודשים את מחלקת-הספורט בריב. אחרי שהבינו שלא יסע ללוס-אנג'לס ולסקר את הפאשלות, רב עם מנהל-הרדיו והפסיק, פחות או יותר, לעבוד עכשיו, אחרי שנגמרו החגיגות סביב האולימפיאדה, הוא חזר לתחום אחר.

הפשה-תוכנית עזמה חוזרת גם היא לשידור, אחרי חופשת-מיאונס בשל חוק הבחירות. ועוד מינוי חדש: יוסי קורן, שהיה מגיש ברדיו, עומד לקבל את תחום השיכון.